

ΡΟΜΙΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσου τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Τού Μάρτη τού μηνός όκτώ,
κάθ' ότ' ή κρίσις ήφικτό.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στ'ήν γ'ίν εδρευόμεν των Παρθενώνων.

Πούτος ενενήντα κι' έπτακόσα κι' ένα,
κι' ήλθαν απ' την Πόλι μούτρα γηλοισμένα.

Ας τού μάθουνε κι' όί 'λιγοι κι' άς τού μάθουν κι' όί
[πολλοί...]

έκτος τόμος εξέδθη Φιλοσόφου Φασουλή.
Μά κι' αυτός ό νέος τόμος μ' όλα τάλλα μας βιβλία
και 'στ'ό σπ'ήτι μας πωλείται και 'στ'ά βιβλιοπωλεία.

**'Εξάγγελος τού Νεοελληνόγ'νη,
πού δέν ξέρει τί νά κ'ήν.**

Ντελ. — Βλέπω γύρω μπαζονέταις
και ταμπούρα και τρομπέταις
και μού πέρνουνε ταυτιά,
και με σχέδια Λιμπρίτη
πέρνω φ'ως 'Αποσπερίτη,
νέα σφ'ρα και φωτιά.

'Πίσω, 'πίσω Σκαρπινάτοι,
και σ'ας έφαγα τού μάτι,
'πίσω, Κόντε και Μπουρίδη,
θά σ'ας φάη μαύρο φιδι.

Ποιός έσύ πού με κυττάζει, ποιός έσύ πού με θεωρεί ;
είμ' έκενός ό μπαμπούλας, ό παππούς ό Θεοδώρης...
ύποχώρησε, φωνάζουν, όχι, μ'ήν ύποχωρήσ.

Σκουίζω με τρομπομαρίνα
ότι δέν ύποχωρώ,
έλιτχον, φλούγκελχορν, κλαρίνα,
βομβαρδίνια βαρω,
βόμβαρδα και κλαπαδόρακι,
και παληαίς θυμούμαι μπόρακι.

'Ό λαχτάρα τής 'Αρχής !...
ό Λιμπρίτης και τού Στέμματος...
τί νά κ'άν' ό δυστυχής ;
'μπρός βαθύ και 'πίσω ρέμμα.

Μεταξύ των δύο τούτων στέκομαι και προσπαθώ
και νά μ'ήν ύποχωρήσω και νά μ'ήν περαιτηθώ,
κι' έλοι νά φιλιωθούν
και συμβιβασμός νά γ'ίνη,

κι' έται ν' άποσολαθούν
ό μουγγός και τού σκαρπίνι.

'Πίσω, τρέμετε τόν γέρο,
πάλι θά τ'ά καταφέρω.

Κι' ό Λιμπρίτης θά 'συχαρά διγως νά παραιτηθ'ή,
κι' ό Διαδόχος καθόλου δέν θά δυσκαρτενηθ'ή.

'Από τέτοια δέν ιδρώνω και ποσώς δέν συγκινούμαι,
'γρήγορα θά δώσω τέλος κι' είς έκείνο κι' είς αυτό...
μήτε και τ'ας Διοικήσεις τού Στρατού δέν άπαρνούμαι,
μήτε και τήν Στρατηγίαν τού Λιμπρίτη παραιτώ.

'Όλα μέλι θά τ'ά κάνω
και τού Στέμματος θά γλυκάνω...
γδοῦπος άντηγεί βροντής...
τίς μ' έγγίζει ; τίς με φλέγει ;
ύποχώρησε μού λέγει
κι' ό Σκουίζς κι' ό Κωνσταντής.

'Όχι, δέν ύποχωρώ...
φύγετε νά σ'ας χαρώ...
τού ποδάρι θά κτυπήσω...
τρείς έμπρός και πέντε 'πίσω.

'Όχι, στάσου, Ναυτική μου,
τρικλωνε βασιλική μου,
κι' αν ελήθεα μ' άγαπής
'στό Παλάτι σου νά π'ες
νά τ'ά 'π'ής 'στ'όν Βασιλέα με τού σ'ήμα και τού νι
κι' έσως νά τ'ά συμβιβιάσης διγως κρίσις νά γ'ην.

'Όχι, στάσου, Καραπάνε,
κι' άλλοι πρέπει 'στό Παλάτι
σχετικώτεροι νά π'ανω
και κοντιότεροι κομμάτι.

'Εχω πίστιν, Κωνσταντή μου, 'στό καλό τού ροζίκιό σου
και 'στ'ά σκελή τ'ά τρανά,
μα τού φόρτε τού δικό σου
είναι 'στ'ά θαλασσινά.

Ναί μὲν ἔχεις κ' ἐξυπνάδα κ' εἰσαι Σύμβουλος κλεινός,
 ὅμως σὺν θλακασίνος
 ἀπὸ τέτοιου σὺ δὲν ζεῖρες
 κ' ἴσως δὲν τὰ καταφέρεις.

Πρέπει τὸν Σκουζὲ νὰ στείλω, τὸν ζυμὸν τὸν διπλωμάτη,
 ποῦ τοὺς μπάλους τοῦ σπησιῦ τοὺς τιμᾶ καὶ τὸ

[Παλάτι.

Ἐτοιμάσου, κύρ Ἀλέκο... σὺ νὰ πᾶς ἄντ' Ἰν Βασιληῶ
 νὰ τελειώσης τὴν δουλειά.

Πῶν τί λέγω ; μὴ, σταθῆτε,
 καὶ ποσῶς μὴν κουνήθητε.

Θέλω κόσμος ν' ἀπορήσῃ, θέλω κόσμος νὰ τρομάξῃ...
 ἐγὼ μόνος μου θὰ πάω... ζεῖρε γρήγορα τὰμάξι.
 Σαββαῶθ μὲ λὲν ἐμένε καὶ ταῦτί μου δὲν ἰδρύνει...
 βάρδα ἄμπρος γιὰ νὰ περάσω... τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Παραφοῶα δευτέρα,
 τῆς πρώτης χειροτέρα.

Ποῶς εἶναι τοῦτος, ποῦ ἄμπρος μου στέκει ;
 ταμπουρλο κτύπα, βρόντα τουφέκι,
 τρίξε σπαθί μου καὶ σακκαράκα
 μὲς ἴστὸ καινούριου τὸ πακατράχικ.

Ἄθλους θυμοῦμαι καὶ κλέη πρώτα,
 μὰ μοῦ τραβοῦνε τὴν ρεδιγκότα,
 κ' εἰς ἓνα τόνιν μοῦ λὲν φουκοῦδη :
 κτύπησε κάτω γερὰ τὸ ποδί.

Ὅλους τοὺς βλέπω λυπητερά,
 εἶμαι καὶ πάλιν ἱερομάρτυς,
 πέσε μοῦ λένε καὶ μὰ φορὰ
 πα' ληκαρίσια σὺν Μπονκαπάρτης.

Κι' αὐτὴν τὴν χάριν θὰ σὰς τὴν κάωω
 καὶ θὰ κτυπήσω τὸ πόδι γάωω.
 Πᾶνε τὰ φέμματ' α... βαρδᾶτε πίσω...
 τί πλῆθος ἐργεταὶ καὶ μὲ συγχάει !...
 ἂν τὸ ποδάρι μου δὲν τὸ κτυπήσω
 νὰ μοῦ τὸ κῶφετε καθὼς τὸ χέρι.

Τὸ Κοινοβούλιον θὰ τὸ τραντάξω,
 τὰ νομοσχέδια θὰ τὰ προτάξω,
 κ' ὑποχωρήσεις δὲν θὰ σαλπίσω,
 μίξ ποῦ τόπω δὲν πάω ἴπισω.

Ναί, δὲν σὲ σκιάζομαι, τῆς τούμπας τρώμε,
 μὰ νὰ σοῦ λείψουμε μοῦ λὲν τάστεικα,
 μόλις ἀρχίσασκε κ' ἔμετε νὰ τρώμε
 σκέψου πῶς θάγωμε πάλι νηστεία.

Δὲν συγκαίνωμαι μὲ τοὺς κρωγμοὺς
 καὶ μὲ τῆς πείνης τοὺς στεναγμοὺς.
 Κανεὶς μὴν ἔλθῃ θρηκῶν σιμά μου,
 μὴ μοῦ φιλήτε τὴν ρεδιγκότα,
 πρέπει νὰ γίνῃ τὸ πρόγραμμά μου
 χωρὶς νὰ λείψῃ μὴτ' ἓνα γιῶτα.

Θὰ τὰ προτάξω χωρὶς ν' ἀκούσω
 μήτε τὸν φίλο τὴν Μονακορροσ,

μήτε τοὺς ἄλλους μου τοὺς ἡμετέρους
 τοὺς νεωτέρους μου καὶ πρεσβυτέρους.

Τρίτη παραφοῶα
 δεινή καὶ τρομερά.

Ἐμπρός ! ἀφόβως βιάδιζε καὶ σταθερῶς προχώρει...
 θὰ φύγω, θὰ περαινθῶ, δὲν εἶναι πικρὴ γέλα...
 μὰ νά!... μοῦ κάνουν τεμενὰ Πασσαῶδες φεσοφόροι,
 κ' ἀπὸ τὴν Πόλιν ἐρχονται καὶ ἴστην κορφή κανέλα.

Ὀνιάτους... φθάνουν, μπουγιουρούμ ἴστὸ κράτος, μαε, πεσαῶδες
 κ' ἀγκαητοὶ Πασσαῶδες.

Καλῶς τὸν τὸν Ραχμηὶ Πκσῶ, τὸν Μπέη τὸν Τερήκ,
 ποῦ Μετζητιε παράσσημο μοῦ φέρουν μανιφρί.

Ὡ ! νάτους... ἤλθαν... γκέλ μπουρντᾶ...
 πόσο σὰς ἀγκαποῦμε,
 καὶ μὲς ἴστὸν μουκαφίρ-ὄντῃ
 κοπιάστε νὰ τὰ ποῦμε.

Δὲν ζεῖρετε πῶς πρόσσημο τὸν ἐρχομὸν σὰς τῶρα
 μὲ τοῦ σεπτοῦ κυρίου μοι τὰ τιμημένα δῶρα.
 Τῆς τῶσης σὰς βραδύτητος, φιλέλληνης κλεινοί,
 εἶπῃτε τὴν αἰτίαν...
 μὴ κρίσις καὶ τὴν θάλασσαν ἐτάραξε δεινή
 κ' ἐπάθατε ναυτίαν ;

Ὁ κύριός μοι Πατισᾶχ πῶς εἶναι καὶ τί κάνει ;
 βλέπω πῶς δὲν ἐξέχασε κ' ἐμὲ τὸν Ντεληγιάννη.
 Ὅλο; ὁ πρώτος τὸν θυμὸς ἴστο σχοινί κ' ἐκόπη
 καὶ τῆς θερμῆς εὐνοίας του μὰς ἄκλάβωσαν οἱ τρόποι.

Καθένας γείτων σήμερα μὰς ἀγκαῖ φρενήρης
 κ' ἐδόθη νέξ, φίλτικοι, ἴστὰς σχέσεις μαε τροπή!...
 πῶς εἶναι σὰς παρακλῶ κ' ὁ κύριος Βεζύρης,
 κ' ὁ κύριος Σεϊφουλλάχ κ' οἱ σίμμαγ' οἱ λοιποὶ ;

Ὡ ! μπουγιουρούμ, ἀγκαητοὶ καὶ φίλοι Τουρκκλάδες,
 ἐβήκατε τὸ κράτος μαε σὲ κρίσεις μελαῶδες,
 καὶ παρ' ὀλίγον εἰλεψε καὶ πάλιν νὰ τομπάρω
 πρὶν ἀπὸ σὰς τὸ Μετζητιε τὸ Πατισᾶχ νὰ πάρω.

Κι' ἴστον ἡ κρίσις σοβαρᾶ
 κ' ἐτραγουδοῦσα θλιβερά :

Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ δ' ἀχάλεξε κ' ὁ κύριος Λιμπρίτης
 νομοσχέδιον φλογερῶν μελαῶδες νὰ μοῦ βγάλλῃ
 τῶρα ποῦ πρώτος σύμμαχός ἐβήκα κ' ὁ Χαμίτης
 καὶ φθάνουν μὲ παράσημα Πασσαῶδες του μεγάλου.

Καὶ τὴν Ἀρχὴν μοῦ φώναζαν εὐθὺς νὰ καταθίσω,
 μὰ πάλιν δὲν μοῦ φάνηκε καὶ φρόνημον νὰ πέσω,
 πρὶν πάρω τὸ παράσημον, βραβεῖον τῆς εὐνοίας
 καὶ τῆς λαμπρᾶς διαγωγῆς ἴστ' τῆς Μακεδονίας.

Κι' ἐσκέφθην διὰ στάσεως ὀρθῆς κ' ὑπερηράνου
 μαξιμόνος κ' ὑποχωρῶν
 νὰ περμένω πρὸς κερὶρον
 ὡς ὅτου τὸ παράσημον νὰ εὐάσῃ τοῦ Σουλτάνου.

Θάταν τρώντι σκάσιμο
και συμφορὰ μεγάλη
νὰ χάσω τὸ παράσημο
και νὰ τὸ πάρουν ἄλλοι.

Και μιὰ Πυθία σκοτεινὴ ξανάγινε δι' ἄλλους
και πρόβλημα Σιγγός...
σκερθῆτε νὰ μοῦ τῶπερην τὸ Μετ' ἄντι μὲ δόλου
ὁ Κόντης κι' ὁ μουγγός.

Σκερθῆτε νὰ μοῦ τῶτραγαν και τούτο τὸ λουκοῦμι
κι' ἀντίκρο μου νὰ 'ρούσκωναν κητόπιν σάν τουλοῦμι,
και νὰ μοῦ λένε γελαστοί μέσ' ἀπὸ τὸν μπερδέ :
'πῆρες και σὺ παράσημο τοῦ Πικτισῆ; ἀμμ' δέ ;

Δάφναι δαφνῶν, παράσημα, και μυριανῶν μυρσιναί...
ὁ κύριός μοι Πατισῆχ παρακκλιῶ πῶς εἶναι ;
Εἰπῆτε του πῶς ὁ παππούς συχνὰ τὸν ἐνθιμείται
κι' εἰς ἄλα τὸν μιμείται.

Μεταρρυθμίσεις ὁ Χαμίτ 'στὰ γρίζ Βιλαέτια,
μεταρρυθμίσεις κι' ὁ παππούς 'στῆς στρούγγας τὰ ρουσφέτια.
'Εκεῖνος κόβει τοὺς μισθοὺς τρανῶν Κιςλαραγάδων,
κόβω κι' ἐγὼ τὰ περριτὰ κοντόλιχ τῶν φαγάδων.

Κι' εἰς φίλους λέγω ποιητοῦς
κι' εἰς σὲ τὸν κύριον Ραχμῆν
πῶς καταστρώνομεν στρατούς
ἂν και δὲν ἐχωμεν ὄρχαμῆν.

Μὰ πῶς σὰς ἐπερίμενα, κι' ἔλεγα δίχως ἄλλο
πῶς πρῶτα πρῶτα θέλθετε σ' ἐμὲ τὸν ἀσπρογένη...
δῶστε μοῦ τὸ φεσάκι σας γιὰ χάρι' νὰ τὸ βάλω
και βάλτε τὸ καστόρι μου νὰ 'δῶ πῶς σὰς πηγαίνει.

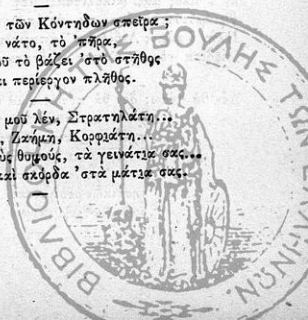
Δὲν ξέρετε πῶς 'χάρηκα γι' αὐτὸν τὸν ἐρχομὸ σας,
και μάθετε παρακκλιῶ πῶς τὸ παράσημό σας
ἀσπίδα θὰ τὸ θεωρῶ και κράτος ἀπροσμάχητον,
νὰ τὸ κυττοῦν οἱ Κόντηδες νὰ τρίβουν τὸ στομάχι των.

'Ο κύριός μοι Πικτισῆχ πολλὰ σ' ἐμὰς ὀφείλει
κι' εὐγνωμονῶν παράσημα μὰς στέλλει και χαρίσματα,
και τῶρα κατευόδιο σας, ἀπεσταλμένοι φίλοι,
κι' εἰς δσοὺς ἐρωτοῦν γιὰ 'μὰς νὰ λέτε χαριετίσματα.
'Αλλήλους ἀγαπήσωμεν, τὰς πρῶν ἐχθρας ἄρετε...
και πάλι κατευόδιο σας, ἀντιε, και νὰ μὰς γράφετε.

Παραφορὰ τετάρτη
τοῦ γέρο-Μπονναπάρτη.

Τί σφουρίζεις, τῶν Κόντηδων σπείρα ;
τὸ παράσημό νάτο, τὸ 'πῆρα,
ὁ Ραχμῆς μοῦ τὸ βάζει 'στὸ στήθος
και τὸ βλέπει περισσότερο πλῆθος.

Χαῖρε χαῖρε, μοῦ λέν, Στρατηλάτη...
σκάσε σκάσε, Ζαχῆμ, Κορφατή...
δὲν ψηφῶ τοὺς θυμοὺς, τὰ γενιάτρε σας...
νάτο νάτο, και ἀπόρδα 'στὰ μάτια σας.

Τὸ φορῶ καὶ τραβῶ 'στὸ Παλάτι...
σκάσε σκάσε, Ζαήμη, Κορριάτη...
μὴ μετράτε τάρνιζα, τὰ μακάρια σας...
τώρα πλέον ζωὴ 'στὰ μουλάρια σας.

Νάτο νάτο... τὸ 'πῆρα... τὴ τρέλλα!
νάτο νάτο, γιὰ 'δέστε κορδέλα...
νάτο νάτο... τὴ νέα τιμή...
κατευόδη σου, φίλε Ραχμῆ.

'Δέστο, Κόντη, καὶ κλάψε τὰ χάλια σου,
'δέστο, Κόντη, κ' ἄς πέσουν τὰ σάλια σου.
'Ἐλα μ' ἔλαις τῆς ἄλλαις νυφίτσαις
κ' ἔμπροστά μου περὶτρομος στήθι,
καὶ μὲ τρεῖς κάρφωσέ το καρφίτσαις
'στοῦ παπποῦ τὰ πυρίπνοα στήθη.

Τὰ τραγοῦδιὰ μου τᾶλεγες ἔλα,
τοῦτο μόνον δὲν θέλεις ἐπιρῆ
πῶς τὸ 'πῆρα καὶ τοῦτο, μὰ σκόλα,
λιγερὲ κλαντερμὲ τσελεπῆ.

Πέμπτη πάλι πὺ μὲγάλη.

'Πίσω 'πίσω τῶν ἀλλῶν καὶ τῶν Κόντηδων ἀγέλη...
τώρα πλέον ποῦ τὸ 'πῆρα κ' ἂν τουμπάρω δὲν μὲ μέλει.
Παριτωθὲ τὰς ὑποκλίσεις καὶ τὰ λόγια τὰ γλυκὰ,
τώρα πλέον θὰ προτάξω καὶ τὴ Στρατιωτικὰ.

Τὴν 'Αρχὴν σὰς τὴν ἀφίω,
πάρετέ τὴν, σὰς τὴν δινω...
παῖδες ἀπ' ἔλους σας τὴν θέλει;
χάρισμά σας... δὲν μὲ μέλει.

Πλὴν τί θλέπω; ... νὰ τὸ Στέμμα σὲ τραπέξῃ μὲ καλεῖ
καὶ μὲ πέρνουν ἀπ' ὀπίσω χασομέρηδες πολλοί.
Μπαίνω μὲς 'στοὺς προβαλάμους καὶ μοὺ κάνουν ὑποκλίσεις,
τρώγω μὲ τοὺς Βασιλεῖς,
κ' ἔπειτα φωνάζουν κρίσεις
μέσα κ' ἔξω τῆς Βουλῆς.

Κι' ἔταν μέσα 'στὸ Παλάτι τρώγω πίνω μὲ χερὰ
τοῦτο κρίσι, κουτεντέδες. Θεωρεῖται σοβαρὰ;
Ποῦ τὴν βλέπετε τὴν κρίσιν, χασομέρηδες ὄχροι;
τὴν κακὴ σας τὴν ψυχρῆ.

Ποῦ τὴν βλέπετε τὴν κρίσιν κ' ἐρεθίζετε τοὺς βλάκας; ..
ἔβγαλα τὸν Ζωγλοπίτην βουλευτὴν τῆς Καλαμπάκας,
κ' ὁ δικός μας Νικολίτσας, μετ' ὀλίγων καταφθάνων,
ἀθριάμβευσε νικήσας τὸν ἀντίπαλον Κατσάνον.
Πλὴν ὁ κύριος Λεβίδης μ' ἀπαρνεῖτ' ἐν τῇ Βουλῇ...
'κέρδισα τὸν Νικολίτσας κ' ἔχασα τὸν Νικολῆ.

Δὲν θὰ πέσω, δὲν θὰ πέσω... μὰ κ' ἂν πέσω τί μ' αὐτὸ;
χάριτε... σὰς παριτωθῆ,
σέδεϊα. μεταρρωθίσεις,
Στρατηγίσι, Δικηθίσει,
κοντυλιῶν κοψίματα,
νησιτικῶν ρεβίματα,
κοιλιῶν τριψίματα.

'Πίσω 'πίσω, καὶ γιὰ γούνας ἔγω τόσα ράμμακα,
'στὸν Διάδογον πηγαῖνο,
μὰ τὸν 'βρίσκω λυπημένο,
κ' ἡ συγκίνησης μὲ πέρνει κ' ἀρχινῶ τὰ κλάμμακα.
Μὰ κυττάξω καὶ τοὺς φίλους, ὅπου τοὺς παγνὸν ἡ κρίσις,
καὶ τὰ μάτια μου γιὰ τοῦτους γίνονται δακρῶν βρούσις.

Φίλοι τῶν ἀγῶνων ἔτε
γιὰ τῆς στρούγγας τὸ καλόν,
κ' ἔλοι μετὰ φόβου στήτε
κατὰ φάλαγγας 'Ἐλών.

Γιὰ χατήρι σας καὶ μόνον ὑποχώρησιν σαλπίζω
καὶ τὰ δάκρυα σκουπίζω.

Πλὴν τί λέγω; ... σῦρτε πέρα...
μὴ λυπητέ τὸν πατέρα,
κ' ἂν τὰς νόμους τοὺς 'δικούς μας ἡ Βουλὴ δὲν τοὺς ψη-
[ρίση],
τότε πλέον εἰς τὰ κρία κ' ὁ παπποῦς θὰ σὰς ἀφήσῃ,
καὶ θὰ πάη μοναχός του νὰ σερωθῆ 'στὴν Κηρυσιά
καὶ θὰ μείνετε σὰν πρῶτα σὲ μὴν ἀπ' ἀπελπισιά.

Νὰ κ' ὁ Τσαρλαμπᾶς ὁ γέρον,
ἕνας ἐκ τῶν ἡμετέρων,
τὴν κατάργησιν δὲν θέλει νὰ ψηφίση τῶν νομῶν,
κ' ἄλλ' ἡμέτεροι σκοπεύουν νὰ ψηφίσουν καθ' ἡμῶν.

Μόλις πάω 'στὸ Παλάτι νὰ 'μιλήσω μὲ τὸν Θρόνον
ἀντιγχοῦν οἱ καφρανέδες ἀπὸ κρίσεις φαμφερῶν,
καὶ τὸν διάβολό μου 'βρίσκω,
μ' ἐρωτοῦν κ' αὐτοὶ κ' ἐκεῖνοι,
μὰ κυττάω καὶ τὸν Χατζίσκο
νὰ μοὺ φεύγη, νὰ μ' ἀφίρη.

Στάσου στάσου, τοῦ φωνάζω, πῶς καὶ σὺ μ' ἐγκαταλείπεις
ἐν τῷ μέσῳ τόσας λύπης;
'Ο Χατζίσκος δὲν ἀκούει καὶ τὰ λόγια του μασσᾷ...
'Υπουργὸν Συγκοινωνίας δέξου τώρα νὰ σὲ κάνω,
πλὴν αὐτὸς ψυχρὸς μοὺ λέγει: κάνε τὸν Ραχμῆ Πασσᾶ,
ποῦ σοῦ φέρνει Μετ'ηγετῆδες ἀπὸ τὸν Χαριτ Σουλτάνο.

Ποῖα φρίκη, ποῖος σάλος!...
φεύγει κ' ἕνας, φεύγει κ' ἄλλος.
Ποῦ πηγαίνετε; ... σταθῆτε,
γύρω μου συγκεντρωθῆτε.

Μὰ φωνάζουν οἱ διαβόλοι:
χαριετίσματα 'στὴν Πάλι,
καὶ ξερεῖτε τὸσο φίλοι
σὰν καθούριμα 'στὸ μαντύλι.

Κυριακίδης, σεβαστῆς οἰκογενεῖας γόνος,
ἐπόπτης καὶ τοῦ φωτισμοῦ κ' ὄρηγης συγχρόνως,
ἠρραδωνίσθη κατ' αὐτὰς κ' ἀπέταξε μνηστὴν
Φίλην τὴν πολυβέλγητρον, τοῦ Σούκα θυγατέρα,
προτερημάτων ἐμπλεων καὶ χάριτος μεστήν,
καλλίστην κόρην ἀληθῆ ἀπὸ καλῆν μητέρα.
'Ο δὲ «Ρωμῆος» εὐχόμενος τὴν στέφιν του ταχεῖαν
ἐπέυχεταί πᾶσαν χερὰν καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν.

'Ορατὸν τὸ μελοδράμα κ' ὄντως μελοδικόν,
ποῦ παριστάνει κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Δημοτικόν.
'Επιτυχίας στέφανος τὰς παραστάσεις στέφει
καὶ μ' ἐντυπώσεις μουσικὰς ὁ κόσμος ἐπιστρέφει.